

N:o 75.

Af herr Claëson, angående skrifvelse till Konungen med begäran om nådigt öfvervägande, huru vida ej bestämmelsen att ändring i kammarrättens beslut i fattigvårdsmål må sökas hos Kongl. Maj:t skulle kunna upphävas.

Att förmånen af tvisters slitande vid domstol förlorar i värde, om dess vinnande är förenad med stor tidsutdrägt, är en sanning, som i senare tider blifvit allt mer inredd och beaktad. För vinnande af snabbare rättsskipning vid underdomstolarne å landet äro i en stor del af rikets domsagor införda tätare tingssammanträden än förut, och äfven, der på grund af lokala eller andra förhållanden denna nyttiga anordning ännu icke kommit till stånd, är ett steg taget till förekommande af obehörig tidsutdrägt genom stadgandet om högre ansvar än tillförene å part, som förfallolöst uteblifver, hvarförutom nutidens drygare rättegångskostnader ock torde bidraga att afhålla tredskande parter från att uttänja rättegången. Målens långvariga qvarliggande i hofrätterna har man sökt förhindra genom att i två af hofrätterna under en lång följd af år förstärka domarekrafterna med extraordinarie ledamöter, och, om äfven en slik provisorisk anordning ej är fullt tillfredsställande och icke i längden låter förena sig med den viktiga grundsatsen, att domarecorpsen bör innehafva den oberoende ställning, som endast ordinarie plats medför, läser nog Kongl. Maj:t ej underlåta att, när rätta tidpunkten derfor kan anses vara inne, utan framställning från Riksdagens sida söka åtstadkomma nödig utvidgning af nämnda två hofrätter.

Hvad åter högsta domstolen angår, måste snart något göras till förebyggande af allt för stor tidsutdrägt med handläggning af dit inkommande mål och ärenden, enär dels målens antal ökas, dels ock vida mera tid än förr åtgår till granskning af lagförslag, af hvilka flera vidt omfattande nu äro å bane, samt balansen af mål och ärenden i högsta domstolen redan nu är långt större än önskligt vore och, efter en ökning under år 1887 af 247, uppgick vid nämnda års slut till den höga siffran 840. För rådande af bot i nämnda afseende finnes må hända ej annat i längden tillräckligt verksamt medel än tillökning af antalet ledamöter i högsta domstolen, men innan en sådan i mer än ett afseende ej gerna sedd reform kan genomföras, är, enligt min mening, nödigt att för vinnande åtminstone i någon mån af önskningsmålet, snabbare lagskipning i högsta domstolen, begagna utvägen att befria densamma från sådana mål, som utan anmärkningsvärd olägenhet kunna undandragas dess pröfning. Såsom sådana framställa sig för mig fattigvårdsmålen, hvilka i regeln afse jmförelsevis obetydliga belopp samt icke i någon hög grad fordra skarpsinne eller framstående juridisk skicklighet. Hvad som torde vara af vigt i fråga om dessa mål är, att, för vinnande af likformighet vid deras afdömande, de kunna, om sådant påkallas, pröfvas i sista hand af en för hela riket gemensam domstol, der en bestämd praxis gjort sig gällande i de fall, der fattigvårdsförordningens bestämmelser ej äro nog tydliga, och detta villkor uppfylles, enligt min tanke, på ett nöjaktigt sätt genom målens behandling af kongl. kammarrätten. Det lär ock ingalunda vara regel, utan tvärt om undantag, att ändring vinnas genom målens dragande under högsta domstolen. Detta oakadt är nämnda slags måls fullföljande dit stadt i stark tillväxt, så att, under det årligen inkommande sådana mål åren 1873—1880 vexlade i antal mellan 56 och 75, de under åren 1881—1887 uppgått ända till 155 och ej understigit 104, hvilket höga antal jag tillskrifver dels att fattigvårdssamhällena äro befriade från stämpelafgift, dels att nitet mången gång är större än omdömet hos fattigvårdsstyrelsernas föreståndare. Uppenbart är, att, om högsta domstolen befrias från handläggningen af fattigvårdsmål till ett årligt antal af långt mer än 100, ett stort antal andra mål, som nu måste undanskjutas, komme tidigare till afgörande, och lika uppenbart är, att detta vore en stor fördel för den rättsökande allmänheten.

På grund af hvad jag sålunda andragit, vågar jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen i underdånig skrifvelse anhåller, det Kongl. Maj:t täcktes taga i öfvervägande, huru vida ej den i 49 § af kongl. förordningen den 9 juni 1871 an-

gående fattigvården förekommande bestämmelse, att ändring i kongl. kammarrättens beslut i fattigvårds mål må sökas hos Kongl. Maj:t, kunde varda upphäfd samt, om sådant finnes vara händelsen, så skyndsamt ske kan derom gå i författning.

Om remiss till tillfälligt utskott anhålles.

Stockholm den 7 april 1888.

H. Claëson.
